

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XI — Nr. 317

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 2 iulie 1999

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 34 din 4 martie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 lit. a) din Codul de procedură penală.....	1-3		
Opinie separată	3-6		
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
513. — Hotărâre privind transmiterea, fără plată, a unui imobil cu bunurile și terenul aferente, proprietate		516. — Hotărâre pentru modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 71/1999 privind numirea reprezentanților Guvernului în Consiliul Economic și Social.....	6-7 7

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 34

din 4 martie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 lit. a) din Codul de procedură penală

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ioan Muraru — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Ion Bonini — procuror
Carmen Daniela Manea — magistrat-asistent

penală, ridicată de apărătorul inculpatului Sandu Mircea, în lipsa acestuia, în Dosarul nr. 2.019/1998 al Judecătorei Mediaș.

La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se acordă cuvântul, pe fond, reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției. În susținerea concluziilor se arată că, în speță, Sandu Mircea este trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de calomnie prevăzute la art. 206 din Codul penal. Se mai susține că, în raport cu specificul răspunderii penale și cu faptul că acesta nu poate fi reprezentat, nu se poate considera că sunt încălcate dispozițiile art. 21 alin. (5), care prevede ca răscu-

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 lit. a) din Codul de procedură

lege nu poate îngădi accesul liber la justiție, și ale art. 24 din Constituție, potrivit cărora dreptul la apărare este garantat în tot cursul procesului, părțile având dreptul să fie asistate de un avocat ales sau numit din oficiu. Cum însă excepția a fost invocată de apărătorul inculpatului, potrivit prevederilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea nr. 8 din 2 decembrie 1998, pronunțată în Dosarul nr. 2.019/1998, Judecătoria Mediaș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 lit. a) din Codul de procedură penală, ridicată de apărătorul inculpatului Sandu Mircea, în lipsa acestuia.

În motivarea excepției se susține că textul atacat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (2), care prevăd că nici o lege nu poate îngădi accesul liber la justiție, și ale art. 24, care prevăd că dreptul la apărare este garantat. De asemenea, se susține că, în lipsa inculpatului, apărătorul „poate pune întrebări martorilor care vor fi audiați”, dar „nu poate pune concluzii”.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că „pot fi puse întrebări martorilor părții vătămate chiar și în lipsa inculpatului”, însă dispozițiile art. 174 lit. a) din Codul de procedură sunt constituționale, „astfel că excepția nu este admisibilă”.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, au fost solicitate punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul de vedere exprimat, arată că „prin cuantumul pedepsei calomnia a fost exclusă de legiuitor de la posibilitatea reprezentării, prezența inculpatului în instanță fiind obligatorie”, și, prin urmare, consideră că „excepția ridicată este neîntemeiată”.

În punctul de vedere comunicat de Guvern se susține că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 174 lit. a) din Codul de procedură penală, care se referă la reprezentarea inculpatului, nu contravine dispozițiilor art. 24 din Constituție privind dreptul la apărare și nici dispozițiilor art. 21 alin. (2) privind accesul liber la justiție.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională este competentă să se pronunțe asupra excepției cu care a fost sesizată.

Excepția privește dispozițiile art. 174 lit. a) din Codul de procedură penală, potrivit cărora: „În cursul judecății, inculpatul poate fi reprezentat.

a) la judecarea cauzei în primă instanță ori la rejudecarea ei după desființarea hotărârii în apel sau după casare de către instanța de recurs, numai dacă pedeapsa prevăzută de lege

pentru fapta supusă judecății este amenda sau închisoarea de cel mult un an”.

Art. 206 din Codul penal, care incriminează infracțiunea de calomnie, pentru care inculpatul a fost trimis în judecată, stabilește o pedeapsă alternativă, și anume închisoarea, al cărei maxim este de 3 ani, sau amenda.

I. Din cuprinsul dosarului rezultă că inculpatul, trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de calomnie, nu a fost prezent la judecarea cauzei în primă instanță, când apărătorul său a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală. În aceste condiții, Curtea reține că apărătorul inculpatului nu putea ca, în numele acestuia, să ridice excepția de neconstituționalitate, neavând calitatea de parte în procesul penal. Conform art. 23 și 24 din Codul de procedură penală, părțile în procesul penal sunt: inculpatul, partea vătămată, partea civilă și partea responsabilă civilmente. Este evident că, întrucât cauza în care excepția de neconstituționalitate a fost ridicată este o cauză penală, nu pot fi aduse în discuție, în legătură cu lămurirea calității de parte și a posibilității reprezentării inculpatului, decât dispozițiile care reglementează procesul penal. Or, conform art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, excepția de neconstituționalitate poate fi ridicată în fața instanțelor judecătorești „la cererea uneia din părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată”, sub sancțiunea respingerii sale ca inadmisibilă, așa cum prevede art. 23 alin. (6) din aceeași lege. Această soluție putea fi aplicată, conform textului menționat, chiar de către instanța de judecată în urma constatării că apărătorul inculpatului nu putea să-l reprezinte pe acesta în lipsă, în condițiile în care era trimis în judecată pentru o infracțiune sancționată de Codul penal cu o pedeapsă mai mare de un an. În condițiile în care instanța de judecată nu a aplicat prevederile art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, revine Curții Constituționale să constate că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală a fost ridicată cu nerespectarea prevederilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, și, ca atare, să o respingă ca inadmisibilă în baza art. 23 alin. (6) din aceeași lege.

În legătură cu dreptul părților de a ridica excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională a examinat și problema dreptului procurorului, care nu este menționat la art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, de a ridica asemenea excepții. Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 59 din 26 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 18 mai 1998, că acest drept îi revine și procurorului în cazul în care el participă la judecată. Temeiul constituțional al acestui drept îl constituie însă textul art. 130 alin. (1) din Legea fundamentală, care prevede că: „În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor”.

II. De altfel, soluția de respingere a excepției ridicate se impune chiar și în situația în care aceasta ar fi examinată în fond.

Tinând seama de specificul răspunderii penale și al consecințelor acesteia asupra inculpatului, dispoziția conform căreia acesta nu poate fi reprezentat, ci trebuie să participe personal la judecată nu poate fi considerată ca o încălcare a dispozițiilor art. 21 alin. (2) privind liberul acces la justiție și ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, din Constituție. Din motivul că textul legii atacate constituie o

garanție a acestor drepturi fundamentale, întrucât inculpatul nu este împiedicat să fie asistat de un apărător, dar prezența sa personală este socotită necesară și utilă pentru lămurirea tuturor aspectelor în raport cu care instanța se

poate pronunța. În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 484 din 2 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 6 martie 1998.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi, în ceea ce privește temeiul juridic al soluției de respingere a excepției,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 lit. a) din Codul de procedură penală, ridicată de apărătorul inculpatului Sandu Mircea, în lipsa acestuia, în Dosarul nr. 2.019/1998 al Judecătorei Medias.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 1999.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Carmen Daniela Manea

★

OPINIE SEPARATĂ

Soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate ce face obiectul prezentei cauze este corectă, întrucât dispozițiile art. 174 lit. a) din Codul de procedură penală sunt constituționale.

Considerăm însă că temeiul respingerii nu trebuie să fie inadmisibilitatea, conform argumentelor cuprinse în cadrul părții I a considerentelor deciziei, ce sunt reflectate în dispozitivul acesteia, ci ar fi trebuit să fie netemeinicia motivelor de neconstituționalitate invocate prin excepție, conform argumentelor cuprinse, de altfel, în cadrul părții a II-a a considerentelor deciziei, dar nereflectate în dispozitiv.

În opinia noastră, contrară majorității voturilor exprimate de judecătorii Curții Constituționale cu ocazia soluționării prezentei cauze, în situațiile prevăzute la art. 174 din Codul de procedură penală, când inculpatul nu poate fi reprezentat, avocatul acestuia, legal angajat, are dreptul să ridice excepția de neconstituționalitate, chiar dacă inculpatul nu este prezent la judecarea procesului; aceasta, desigur, doar în măsura în care asemenea apărare nu este formulată împotriva voinței inculpatului absent, care, de exemplu, la un termen anterior ori printr-un înscris depus la dosar sau pe orice altă cale, a arătat, neîndoind, că nu dorește ridicarea excepției de neconstituționalitate. Așa fiind, instanța judecătorească, luând act de excepția ridicată de avocatul legal angajat, trebuie ca, pe cale de încheiere, potrivit art. 23 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, să dispună sesizarea Curții

Constituționale, care, astfel, este legal investită să soluționeze în fond excepția de neconstituționalitate, dacă, desigur, nu există alte motive de inadmisibilitate. Cu ocazia soluționării în fond a excepției, Curtea va putea, după caz, fie să admită excepția, constatând neconstituționalitatea dispoziției legale atacate, fie să o respingă, întrucât este neîntemeiată.

Spre a pronunța în prezenta cauză soluția de respingere pentru inadmisibilitate, majoritatea judecătorilor Curții Constituționale a avut în vedere, în principal, interpretarea literală a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căreia „*Excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată*”; s-a considerat că, atunci când excepția se ridică într-o cauză penală, nu pot fi avute în vedere, în legătură cu stabilirea calității de „parte” și a posibilității reprezentării inculpatului, decât dispozițiile care reglementează procesul penal; de aceea s-a apreciat că, întrucât, în situațiile prevăzute la art. 174 din Codul de procedură penală, acea „parte”, care este inculpatul, nu poate fi reprezentată, rezultă că avocatul inculpatului, deși legal angajat, nu putea ca, în numele „părții” absente, să ridice excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce ne privește, considerăm că soluția care rezultă în mod necesar din această interpretare literală este totuși inexactă, întrucât problema enunțată poate fi rezolvată corect, doar dacă se recurge la o interpretare teleologică, precum și la interpretarea sistematică a

tuturor normelor juridice convergente, cuprinse nu numai în art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, și în art. 174 din Codul de procedură penală, ci și, deopotrivă, în Constituție, în alte texte din Legea nr. 47/1992 și în Codul de procedură civilă, după cum urmează:

(1) Astfel, din ansamblul tuturor acestor reglementări rezultă că „excepția de neconstituționalitate” reprezintă o instituție juridică distinctă, ce excede cadrului procesual concret în care este ridicată, în sensul că regulile juridice care alcătuiesc această instituție din domeniul jurisdicției constituționale își păstrează propria identitate, indiferent dacă excepția de neconstituționalitate este ridicată într-un proces de natură civilă (litigiu civil, comercial, de contencios administrativ) ori într-un proces penal. Aceasta înseamnă că, în speță, excepția de neconstituționalitate nu capătă caracter de excepție de drept penal ca urmare a faptului că a fost ridicată într-un proces penal și, prin urmare, soluționarea excepției de neconstituționalitate nu va fi guvernată de regulile aplicabile în procesul penal, ci de regulile juridice specifice acestei instituții ce aparține domeniului jurisdicției constituționale. Într-adevăr, în măsura în care asemenea reguli speciale există, atunci ele au precădere, întrucât *specialia generalibus derogant*.

(2) Dintre regulile speciale aplicabile excepției de neconstituționalitate trebuie menționate, în primul rând, dispozițiile art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit cărora *„Procedura jurisdicțională prevăzută de prezenta lege se completează cu regulile procedurii civile, în măsura în care ele sunt compatibile cu natura procedurii în fața Curții Constituționale. Compatibilitatea se hotărăște exclusiv de Curte.”* Făcându-se aplicația acestui text legal, trebuie să se constate că în cuprinsul Legii nr. 47/1992 nu există nici o dispoziție care să se refere la problema dacă, în fața instanței judecătorești, excepția de neconstituționalitate poate fi ori nu ridicată de către avocatul părților; de aceea urmează a se aplica regulile procedurii civile, iar acestea nu conțin interdicții de reprezentare pentru avocatul părților din proces, de genul celei stabilite la art. 174 din Codul de procedură penală pentru avocatul inculpatului.

(3) De altfel, cercetarea aceleiași probleme dintr-o perspectivă diametral opusă conduce la aceeași concluzie. Este vorba despre faptul că principiul *specialia generalibus derogant* funcționează, deopotrivă, și în privința aplicării dispozițiilor art. 174 din Codul de procedură penală.

Într-adevăr, aceste dispoziții au fost stabilite de către legiuitor în vederea soluționării procesului penal, fiindcă, astfel cum rezultă în mod foarte clar și justificat din cuprinsul părții a II-a a considerentelor deciziei la care se referă această opinie separată, prezența personală a inculpatului la soluționarea procesului penal „este socotită necesară și utilă (de către legiuitor) pentru lămurirea tuturor aspectelor în raport cu care instanța se poate pronunța”.

Dispozițiile art. 174 din Codul de procedură penală, care au această destinație specială, nu pot fi extrapolate la aspecte ce exced scopului procesului penal, cum sunt acelea referitoare la controlul constituționalității legilor. Procesul

judiciar constituie, în esență, un demers de identificare, prin probele administrate, a situației reale de fapt, urmată de identificarea normelor juridice penale aplicabile acelei situații de fapt și de aplicarea concretă a acestora. Pe de altă parte, excepția de neconstituționalitate — ridicată în procesul penal sau civil — depășește acest palier juridic, fiindcă se înscrie într-un alt gen de demers, acela al controlului constituționalității legilor, ce constă în compararea reglementării constituționale cu aceea legală. Sau, cu alte cuvinte, dacă procesul penal constituie o „judecare” a persoanelor (adică o comparare a conduitei concrete a persoanelor cu conduita abstractă dispusă prin lege), controlul constituționalității legii reprezintă un fel de „judecare” a legii, prin compararea acesteia cu normele juridice constituționale. Astfel cum dispune art. 1 alin. 1 din Codul de procedură penală, *„Procesul penal are ca scop constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.”* Pe de altă parte, scopul controlului constituționalității legilor, inclusiv pe calea excepției de neconstituționalitate, este garantarea supremației Constituției, iar singura sancțiune ce poate fi aplicată de către Curtea Constituțională este declararea ca neconstituțională a dispoziției legale controlate.

Așa fiind, scopul avut în vedere prin dispozițiile art. 174 din Codul de procedură penală nu permite aplicarea acestor dispoziții speciale la atingerea unui alt scop decât acela al procesului penal, și anume garantarea supremației Constituției.

(4) Caracterul constituțional ori neconstituțional al unei dispoziții legale reprezintă, neîndoielnic, o problemă a cărei importanță este, pentru societate, mult mai mare decât aceea referitoare la necesitatea ca, în cauzele penale privind săvârșirea unor infracțiuni sancționate cu pedepse mai mari decât amenda sau închisoarea pentru un an, să fie asigurată prezența personală a inculpatului la judecarea cauzei de către instanța de judecată competentă. Aceasta, deoarece deciziile Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei dispoziții legale sunt obligatorii, producând efecte *erga omnes* (în conformitate cu art. 145 alin. (2) din Constituție și cu art. 23 alin. (3) și (6) din Legea nr. 47/1992), astfel încât ele operează modificări în conținutul ordinii normative. Așa fiind, este incontestabil că interesul clarificării caracterului constituțional sau neconstituțional al unei dispoziții legale prevalează față de interesul prezenței personale a inculpatului în cauzele prevăzute la art. 174 din Codul de procedură penală.

(5) Spre deosebire de alte sisteme constituționale, art. 144 lit. c) din Constituție nu recunoaște persoanelor — fizice ori juridice — dreptul de a aduce direct în fața Curții Constituționale problema caracterului neconstituțional al unei dispoziții legale, impunând ca acestea să pornească un proces în fața instanțelor judecătorești, pentru ca, ulterior, în cadrul aceluși proces, să ridice excepția de neconstituționalitate, care va fi soluționată de către Curtea Constituțională. În consecință, controlul constituționalității

legilor, după promulgarea acestora, se realizează într-un număr relativ mic de cazuri.

De aceea introducerea unor restricții suplimentare pe traseul supunerii dispozițiilor legale controlului de constituționalitate nu este în concordanță cu spiritul prevederilor art. 51 din Constituție („*Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”), atunci când aceste restricții nu se întemeiază pe utilizarea tuturor metodelor de interpretare, ci doar pe interpretarea literală a textelor referitoare la procedura controlului constituționalității. Este, fără îndoială, în interesul general ca în fața Curții Constituționale să fie trimise cât mai multe excepții de neconstituționalitate, în vederea clarificării caracterului constituțional ori neconstituțional al legilor în vigoare. Aceasta este una dintre căile prin care se justifică existența Curții Constituționale. Iar această unică autoritate de jurisdicție constituțională are ea însăși obligația ca, în vederea atingerii scopului său „*garanțarea supremației Constituției*”, potrivit art. 1 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, să contribuie, prin deciziile pronunțate, la facilitarea sesizării sale de către cei interesați, inclusiv atunci când este necesar să se recurgă la interpretarea în acest sens a dispozițiilor legale referitoare la jurisdicția constituțională.

(6) Trebuie observat că, dacă se adoptă poziția exprimată prin decizia la care se referă prezenta opinie separată, nu sunt satisfăcute îndeajuns nici importante interese generale, nici interese legitime de natură personală.

(6.a) Astfel, ca urmare a soluției pe care nu o împărtășim, satisfacerea interesului general al clarificării caracterului constituțional ori neconstituțional al unei legi atârnă, până la urmă, de prezentarea sau neprezentarea fizică la proces a unui inculpat (și nici măcar de poziția adoptată de acesta, întrucât, în imensa majoritate a cazurilor, inculpatul prezent se mărginește să consimtă, prin tăcerea sa, la apărările formulate de avocatul pe care l-a angajat), ceea ce deplasează problema asigurării supremației Constituției pe terenul anecdoticii.

(6.b) În plus, soluția pe care o considerăm corectă contribuie nu numai la satisfacerea interesului general al asigurării supremației Constituției, ci și la satisfacerea interesului, de asemenea general, al creării mijloacelor procedurale corespunzătoare pentru apărarea, în cadrul unui proces echitabil, a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, astfel cum sunt ele reglementate prin Constituție și prin actele internaționale la care România este parte (și pe care, în temeiul art. 20 din Constituție, Curtea Constituțională este obligată să le aplice).

(6.c) De altfel, această soluție este de natură să contribuie și la satisfacerea interesului personal al inculpatului de a beneficia de o apărare calificată, în concordanță cu dispozițiile art. 24 din Constituție. Într-adevăr, excepția de neconstituționalitate formulată de avocatul inculpatului este ridicată întotdeauna în favoarea acestuia din urmă, iar singura consecință nefavorabilă pentru inculpat este eventuala respingere a excepției de către Curtea Constituțională, care, după analiză, o poate considera neîntemeiată.

(6.d) În context, mai trebuie observat că, în raport cu ceilalți inculpați (care pot fi reprezentați și pentru care, prin urmare, avocatul poate ridica excepții de neconstituționalitate), categoria inculpaților cărora le sunt aplicabile dispozițiile art. 174 din Codul de procedură penală este defavorizată, deși pentru aceștia legea prevede sancțiuni mai aspre, astfel încât și necesitatea apărării lor (inclusiv pe calea ridicării excepțiilor de neconstituționalitate) este mai mare. De altminteri, această categorie de inculpați este defavorizată în raport și cu celelalte părți ale procesului penal (partea vătămată, partea civilă și partea responsabilă civilmente), pentru care avocatul legal angajat poate ridica excepții de neconstituționalitate chiar în lipsa acestora.

(7) Este adevărat că, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, „*Curtea Constituțională este unica autoritate de jurisdicție constituțională în România*”. Nu este însă mai puțin adevărat, pe de altă parte, și că dispozițiile art. 144 lit. c) din Constituție referitoare la excepția de neconstituționalitate realizează, printre altele, asocierea instanțelor judecătorești la efectuarea controlului constituționalității legilor, motiv pentru care dispozițiile art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată (referitoare la aplicabilitatea regulilor procedurii civile, în completarea procedurii jurisdicționale prevăzute expres de Legea nr. 47/1992), trebuie să fie avute în vedere și de către instanțele judecătorești — civile ori penale — atunci când în fața lor este ridicată o excepție de neconstituționalitate.

(8) Potrivit art. 24 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, republicată, la soluționarea, în fața Curții Constituționale, a excepției de neconstituționalitate, „*Părțile pot fi reprezentate prin avocați cu drept de a pleda la Curtea Supremă de Justiție*”. Întrucât legea nu face nici o distincție, rezultă că posibilitatea reprezentării prin avocat există inclusiv în cazul soluționării unei excepții de neconstituționalitate ridicate într-un proces penal în care reprezentarea inculpatului nu este admisibilă, fiind aplicabile dispozițiile art. 174 din Codul de procedură penală. De aceea nu se vede de ce avocatul legal angajat nu ar putea ridica în fața instanței de judecată excepția de neconstituționalitate, la a cărei soluționare în fața Curții Constituționale este însă întotdeauna admisibilă reprezentarea prin avocat.

(9) Se poate afirma că, până la urmă, întreaga problemă ce face obiectul acestei opinii separate se reduce la următoarele două întrebări:

— Cui dăunează ca, pe baza unei interpretări teleologice și sistematice, în opoziție cu simpla interpretare literală, inculpatul absent să poată fi apărat, în toate cazurile, prin ridicarea de către avocatul acestuia, legal angajat, a unei excepții de neconstituționalitate?

— Care este interesul legitim pentru care Curtea Constituțională să nu poată soluționa pe fond o astfel de excepție de neconstituționalitate, spre a clarifica dacă acea lege este ori nu constituțională, în loc de a nu intra în fondul problemei și de a respinge excepția ca inadmisibilă, prin formalism excesiv?

În ceea ce ne privește, nu putem identifica răspunsuri satisfăcătoare la aceste întrebări.

De aceea, în raport cu ansamblul argumentelor de mai sus, trebuie concluzionat că, în conformitate cu regulile de interpretare teleologică și sistematică, expresia din cuprinsul art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, conform căreia excepția de neconstituționalitate poate fi ridicată „la cererea unei părți” are înțelesul că excepția poate fi ridicată „pentru una dintre părțile procesului”.

Consecința este că, atunci când excepția de neconstituționalitate se ridică, în procesul penal, de către avocatul inculpatului, nu are importanță dacă, potrivit distincției operate de art. 174 din Codul de procedură penală, inculpatul

poate ori nu să fie reprezentat de către avocatul său, legal angajat, fiindcă este de principiu că întodeauna avocatul inculpatului ridică excepția de neconstituționalitate pentru inculpat, inclusiv atunci când acesta din urmă nu participă personal la proces.

În speță, aplicarea acestei concluzii ar fi condus la soluționarea în fond de către Curtea Constituțională a excepției de neconstituționalitate, iar nu la respingerea *de plano* a acesteia ca inadmisibilă, sub cuvânt că nu sunt satisfăcute cerințele art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, referitoare la corecta sesizare a Curții Constituționale.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Judecător,
Kozsokár Gábor

Judecător,
prof. univ. dr. Ioan Muraru

Judecător,
prof. univ. dr. Lucian Stângu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind transmiterea, fără plată, a unui imobil cu bunurile și terenul aferente, proprietate publică a statului, din administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” în administrarea Ministerului Apărării Naționale

În temeiul art. 107 alin. (4) din Constituția României și al art. 12 alin. 2 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia,

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă transmiterea, fără plată, a Vilei nr. 34 din Snagov-Sat, județul Ilfov, cu bunurile și terenul aferente, proprietate publică a statului, având datele de identificare conform anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” în administrarea Ministerului Apărării Naționale.

Art. 2. — Predarea-preluarea bunurilor prevăzute la art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile

interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — (1) Patrimoniul Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” se diminuează cu valoarea bunurilor transmise potrivit art. 1 și se majorează corespunzător activul Ministerului Apărării Naționale.

(2) Personalul care deservește Vila nr. 34 din Snagov-Sat, județul Ilfov, va fi preluat de Ministerul Apărării Naționale și se consideră transferat, beneficiind de drepturile prevăzute de legislația în vigoare.

PRIM-MINISTRU
RADU VASILE

Contrasemnează:
Ministru de stat,
ministrul apărării naționale,
Victor Babiuc

Secretarul general al Guvernului,
Radu Stroe

Ministru lucrărilor publice
și amenajării teritoriului,
Nicolae Noica

Ministru finanțelor,
Decebal Traian Remeș

București, 24 iunie 1999.

Mr. 15/3

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE
a imobilului Vila nr. 34, cu bunurile și terenul aferente, din Snagov-Sat, județul Ilfov,
bunuri proprietate publică a statului, care se transmit, fără plată, din administrarea
Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“ în administrarea
Ministerului Apărării Naționale

Nr. crt.	Denumirea	U.M.	Valoarea de inventar	din care: amortizată
1.	Imobilul Vila nr. 34 din Snagov-Sat, județul Ilfov, cu împrejurimile, cu anexele și cu debarcaderul, aferente	mii lei	117.680,5	16.554,2
2.	Mijloace fixe aferente	mii lei	1.309,1	492,4
3.	Obiecte de inventar aferente	mii lei	930,4	—
4.	Suprafața terenului, din care:	m ²	3.358	—
	• suprafața liberă de sarcini	m ²	2.738	
	• suprafața aleilor	m ²	358	
	• suprafața rețelelor	m ²	53	
	• suprafața construită	m ²	209	
	• suprafața desfășurată	m ²	209	
5.	Valoarea terenului	mii lei	129.789,3	

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E

pentru modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 71/1999
privind numirea reprezentanților Guvernului în Consiliul Economic și Social

În temeiul prevederilor art. 13 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 109/1997 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social,

Guvernul României h o t ă r ă ș t e :

Articol unic. — Anexa la Hotărârea Guvernului nr. 71/1999 privind numirea reprezentanților Guvernului în Consiliul Economic și Social, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 11 februarie 1999, se modifică după cum urmează:

1. La poziția nr. 6 se înlocuiește doamna Floare Comșea cu domnul Mircea Corneliu Fronescu.
2. La poziția nr. 8 se înlocuiește domnul Costin Borc cu doamna Floare Comșea.

PRIM-MINISTRU
RADU VASILE

Contrasemnează:
 Departamentul pentru Dialog Social
Mircea Streiber,
 secretar de stat
 Ministrul educației naționale,
Andrei Marga

București, 24 iunie 1999.
 Nr. 516.

TARIFELE
pentru publicațiile prevăzute de lege a fi inserate în
Monitorul Oficial al României, începând cu data de 1 iulie 1999

1. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA I

- ordine, precizări, instrucțiuni, criterii, norme metodologice etc., emise de organele administrației publice centrale și de alte instituții publice, care nu sunt prevăzute de legea fundamentală în art. 78, 99, 107 și 145
 - decizii pronunțate de Secțiile Unite ale Curții Supreme de Justiție
- 150.000 lei/pagină de manuscris
150.000 lei/pagină de manuscris

2. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA A III-A

- pierderi de acte, sigilii, ștampile, formulare fiscale, acțiuni, pașapoarte, certificate de înregistrare fiscală, alte acte prevăzute de lege, schimbări de nume, citații emise de instanțele judecătorești
 - publicarea ordonanței judecătorești privind pierderea, sustragerea sau distrugerea cecului ca instrument de plată a cambiei și biletului la ordin
 - acte procedurale ale instanțelor judecătorești a căror publicare este prevăzută de lege
 - extras-cerere pentru dobândirea sau renunțarea la cetățenia română
 - concursuri pentru ocuparea de posturi didactice în învățământul superior
 - anunțuri privind examenul de capacitate pentru magistrați, precum și pentru locurile vacante de notari publici
 - publicarea ordonanței de clasare a comisiei de cercetare a averilor sau a hotărârii irevocabile a instanței judecătorești prin care se constată că proveniența bunurilor este justificată
- 33.000 lei/act
180.000 lei/act
180.000 lei/act
450.000 lei/anunț
660 lei/cuvânt
660 lei/cuvânt
180.000 lei/act

3. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA A IV-A

- publicarea încheierilor judecătorului delegat la înmatricularea societăților comerciale
 - publicarea prospectului de emisiune, a proiectului de fuziune sau de divizare
 - publicarea actului constitutiv al societății comerciale (statut și contract de societate), integral sau în extras
 - bilanțuri și conturi de profit și pierderi (anunțuri-extras)
 - bilanțuri ale societăților comerciale bancare
 - publicații cu prezentare tabelară
 - lista cuprinzând societățile comerciale propuse pentru privatizare
 - acte adiționale
 - publicarea dispozitivului sentinței definitive de excludere (S.N.C., S.C.S., S.R.L.), precum și pentru anularea societății comerciale
 - alte publicații ale agenților economici sub formă de text, a căror publicare este prevăzută de lege (somații, convocări de adunări generale, procese-verbale ale adunărilor generale, acte de numire a lichidatorilor, darea de seamă a lichidatorilor, raportul cenzorilor în caz de lichidare etc.)
 - anunț pentru licitație în vederea acordării unei concesiuni aprobate de Guvern
 - publicarea hotărârilor de admitere a înregistrării partidelor politice, precum și a listei cuprinzând donatorii și donațiile pentru partidele politice
- 400.000 lei/primele 2 pagini de manuscris
270.000 lei/pagină de manuscris (pentru următoarele pagini)
270.000 lei/pagină de manuscris
270.000 lei/pagină de manuscris
400.000 lei/anunț
270.000 lei/pagină de manuscris
14.000 lei/rând
100.000 lei/poziție
270.000 lei/pagină de manuscris
112.000 lei/anunț
270.000 lei/pagină de manuscris
90.000 lei/anunț
270.000 lei/pagină de manuscris

4. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA A V-A

- publicarea contractelor colective de muncă încheiate la nivel național și de ramură
- Tariful se calculează în funcție de numărul de pagini și de tirajul comandat.

Tarifele de publicare cuprind taxa pe valoarea adăugată de 11%.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București.
Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.
Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/2178, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro

